

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Martyrio Presbytero. 309.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

functus est, nisi verum & grauem ac moderatum statum in seipso retineat, iudicij flammis addicetur. Vt enim necessitate quadam æstas veri succedit: ad eundem etiam modum post lenitatem & patientiam iudicium omnino veniet.

Martyrio Presbytero. 309.

Si illud tibi studio est, vir optime, vt, quæ abs te cum virtute geruntur, magna esse videantur, ne sublimiter ac magnifice de te sentias, ac tum ampliora ea deddes. Ne te fecisse existimes: ac tum maiorem splendorem consequeris. Nam si peccator, id se, quod est, esse iudicans, iustus efficitur (quemadmodum Publicano cōtigit) quid tandem afferri potest, quin iustus peccatorem se esse existimans, maiorem hinc venerationem gloriámque sibi compareret. Si candida peccati agnitio coronam peccatori attulit (non enim per animi summisionem, sed veritate ductus, hoc dicebat) quid causæ est, quamobrem humilitas iusto sexcentas coronas non necdat?

Petro Scholastico. 310.

Plerique mortaliū (neque enim omnes accusare fas est) mala quidem etiam sine cuiusquam disciplina faciunt, bona autem adhibito quoque magistro nō intelligunt: atque ea quæ pœnam & cruciatum spirant, sua sponte agere non intermittunt, quæ autem coronas acceperunt, ne coacti quidem admistrant: atque illa, tametsi persæpe ne exempla quidem vlla habeant, pariunt, hæc autem, etiam exemplis ante oculos propositis, improbent, nedum imitentur. Quam ob causam hæc scribam, fortasse non ignoras: nempe quia Zosimi & Maronis vitas comicum in modū proficidisti.

Danieli Presbytero. 311.

Sapiens Presbyter Eustathius, qui, pro diuino suo in improbos odio, etiam idem sibi cum impuro & seclerato, vt nosti,

τῶν ἀμαρτημάτων ἀπαλλαγείς, εἰ μὴ ἐαρινεὺ καὶ βεληκίαν χατάρασιν ἐν ἑαυτῷ φυλάξῃ, τὰ πλεῖστα κρίσεως ὡδωδθήσεται. ὡσαύτῃ γὰρ ἀναγκη πνὶ μετὰ τὸ ἔαρ τὸ θέρος, ἔτω καὶ μετὰ τὴν ἀρξικακίαν ἢ κρίσις πάπτως ἔπιφοιτήσῃ.

Μαρτυρίῳ πρεσβυτέρῳ. τθ.

Εἰ βύλει, ὦ βέλπε, μετὰ δὲ ἔξαι τὰ σαυτῷ χατορθώματα, μὴ μέγα φρόνει, καὶ τότε ταῦτα μέζονα σποφαίνεις. μὴ νομίσης πεπιπικέαι, καὶ τότε λαμπερότερος ἔσῃ. εἰ γὰρ ὁ ἀμαρτωλὸς νομιζῶ εἰ αὐτῷ ὅσα ἔστι, διχῆρος γίνεταί. ὡσαύτῃ οὐκ ὁ τελώνης, ὁ διχῆρος ἀμαρτωλῶν ἑαυτὸν ἠγρούμενος, πῶς ἔσμενότερος εἴη, καὶ εὐκλέστερος. εἰ εὐγνωμοσύνην σφαιρον ἀμαρτωλῶν ἠέργηκε. ἔδῃ γὰρ ταπεινοφροσύνῃ, ἀλλ' ἀληθεύω. ἔλεγε, ταπεινοφροσύνην διχῆρος πῶς ἔμμελῆς πλεῖστε σφαιρέσει.

Πέτρῳ χολαστικῷ. π.

Πολλοὶ ἰδοὺ ἀνθρώπων. πάντα γὰρ ἀπᾶσαι ἔχουσιν. τὰ ἰδοὺ κακὰ καὶ μὴ μαθόντες δοῦσι, τὰ δὲ ἀγαθὰ εἰδὲ διδασκόμενοι σιωποῦσιν. ἀλλὰ τὰ ἰδοὺ πῶς μωρίας πνέουσα ἀφ' ἑαυτῶν ποιοῦτες. Δὲ τελῶσι. τὰ δὲ σφαιρῶν πρῆξαι, ἔδῃ ἀναγκαστικῶν. Δὲ σφαιροῦται καὶ ἄλλα ἰδοὺ μὴδὲ ὡδωδ εἴγματα πολλὰ καὶ ἔχουσι τίτλους. ταῦτα δὲ καὶ ὡδωδ εἴγματα ὄντες ὡδωδ χαράσονται. ποσὸν ἀπέχουσι τὰ μμῶσαι. τὰ χάειν δὲ ταῦτα χαράσονται. τὰ χαρῶν ἀγνοεῖς. ὅτι Ζωσίμου καὶ Μάρωνος τὸς βίαις ἐκαμάδισας.

Δανιὴλ πρεσβυτέρῳ. πβ.

Ὁ σφῶς Εὐστάθιος ὁ πρεσβύτερος, ὁ ὡδωδ βίαις μισοπονησίας, καὶ ὅτι τῇ ὀμωμῆα τῷ ἀγαθῷ, ὡς οἶδα, Εὐστάθιος